עולת ראיה — תחנון בנפילת אפים

נפילת אפים. יש במעלות התשובה, וכן במעלות היראה, ירא־בושת, יתֿ, בגדר "ראוני נערים ונחבאו". עֿכ, כובש ומסתיר פניו, שמתבוששׁ להביט כדרך הנכלמים.

יגעתי באנחתי, אשחה בכל לילה מטתי בדמעתי ערשי אמסה, עששה מכעס עיני, עתקה בכל צוררי, סורו ממני כל פעלי און, כי שמע דֿ קול בכיי, שמע דֿ תחנתי, דֿ תפלתי יקח. באה הבכיה מתוך טהרת הלב ורכות עדינותו, מצד נטית הרצון של קדושה, רע ומר לו למבקש לפרוש מהרע, ומתאנח הוא על רעתו, ואם היה בוכה בדמעות כפי מרירות לבבו היה לו טוב בזה. אבל כל זמן שהרע דבק באדם אוחז הוא את הלב ומקשיחו, ואינו נותן לו לבכות, ואעֿפ שהלב יודע מרת נפשו בכֿז העינים כאילו מוקשות ואינן יכולות להזיל דמעה. יגעתי באנחתי לבד בלא דמעות, ומי יתן שהיתה הבכיה לפי האנחה או אשחה בכל לילה מטתי, בדמעתי ערשי אמסה. אבל עיני עששה, חזקה, והוא מדין ההפכים כמו "שרש", או שנחלשה מצד כעסי על נפשי, ואכלה עש, אלא שעתקה והתחזקה בכל כחות הרע צוררי נפשי. אכן הקבֿה לפניו נגלו כל תעלומות, ויקבל את הקול של בכי, אעֿפ שהוא בלא דמעות, שאין מניעת הדמעות מפני שהרצון אינו שלם, חֿו, למאוס ברע בבחירה, אלא שהקשחת הלב מצד הסטֿא היא מעכבת. על כן סורו ממני, כחות פעלי און, כי הקבֿה שמע גם קול הבכי, אעֿפ שאתם מונעים את הדמעה, ודֿ תפילתי יקח כיון שהיא באה מטהרת הלב.

דֿ אלהי ישראל. כופלין וֿפ דֿ אלהֿי, כי תֿה וֿק.